

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

22 ianuarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Bălți, Elena Lisnic, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 31 iulie 2019, în cauza penală, în privința lui

Cojocaru Iurie XXX, născut la XXX,
domiciliat și domiciliat în XXX;

Cojocari Lidia XXX, născută la XXX, originară
și domiciliată în XXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 31.01.2019 pînă la 10.04.2019;

Instanța de apel de la 08.05.2019 pînă la 31.07.2019;

Instanța de recurs de la 13.09.2019 pînă la 22.01.2020.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Edineț, sediu Dondușeni din 10 aprilie 2019, cauza fiind judecată în procedura prevăzută de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală:

Cojocaru Iurie, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.164 alin.(2) lit. e) Cod penal, la 4 ani închisoare, iar în temeiul art. 90 Cod penal a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 2 ani, cu condiția ca în această perioadă să nu comită infracțiuni;

Cojocari Lidia, a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art.164 alin. (2) lit. e) Cod penal, la 4 ani închisoare, iar în temeiul art. 90 Cod penal a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 2 ani, cu condiția ca în această perioadă să nu comită infracțiuni.

A fost respinsă ca neîntemeiată solicitarea procurorului privind încasarea din contul inculpaților a cheltuielilor judiciare în sumă de 128 lei.

2. Adoptând sentința în cauză, instanța de fond a reținut, că Cojocaru Iurie, la 21.11.2018, aproximativ la ora 21.30, în coautorat cu Cernei Liviu, Prisacari Alexandr, Bejenari Eugeniu, Cojocari Lidia, având scopul răzbunării din motivul

sustragerii unei cantități de ceapă de la Cojocaru Iurie, cu automobilul de model „Ford Tranzit” cu n/î XXX ce aparține lui Cojocaru Iurie, la volanul căruia se afla soția ultimului Cojocari Lidia, s-au deplasat în satul XXX, raionul XXX, la domiciliul lui Lisnic Alexei, unde Cojocaru Iurie, Cernei Liviu, Prisacari Alexandr, Bejenari Eugeniu, aplicând forță fizică față de Lisnic Alexei, contrar voinței acestuia, l-au scos din domiciliu și l-au urcat forțat în automobilul nominalizat și toți s-au deplasat în direcția centrului satului XXX, raionul XXX, unde i-au aplicat multiple lovituri cu pumnii și picioarele în diferite regiuni ale corpului.

Conform raportului de expertiză judiciară nr.201818P0486 din 22.11.2018, la Lisnic Alexei, s-au depistat leziuni corporale sub formă de: plăgi contuze a pavilionului urechii stângi și a obrazului stâng, echimoza ochiului stâng, edemul mâinii drepte, excoriațiile ambelor mâini, care puteau fi provocate de acțiunea traumatică a unui obiect concodent dur, în timpul și circumstanțele indicate, se califică ca vătămare corporală ușoară, în baza criteriului dereglării sănătății de scurtă durată.

Cojocari Lidia, la 21.11.2018, aproximativ la ora 21.30, în coautorat cu Cojocaru Iurie, Cernei Liviu, Prisacari Alexandr, Bejenari Eugeniu, având scopul răzbunării, din motivul sustragerii unei cantități de ceapă de la Cojocaru Iurie, cu automobilul de model „Ford Tranzit” cu n/î XXX ce aparține lui Cojocaru Iurie, la volanul căruia se afla soția ultimului Cojocaru Lidia, s-au deplasat în satul XXX raionul XXX, la domiciliul lui Lisnic Alexei, unde Cojocaru Iurie, Cernei Liviu, Prisacari Alexandr, Bejenari Eugeniu, aplicând forță fizică față de Lisnic Alexei, contrar voinței acestuia, l-au scos din domiciliu și l-au urcat forțat în automobilul nominalizat și toți s-au deplasat în direcția centrului satului XXX, raionul XXX, unde i-au aplicat multiple lovituri cu pumnii și picioarele în diferite regiuni ale corpului.

Conform raportului de expertiză judiciară nr.201818P0486 din 22.11.2018, la Lisnic Alexei s-au depistat leziuni corporale sub formă de: plăgi contuze a pavilionului urechii stângi și a obrazului stâng, echimoza ochiului stâng, edemul mâinii drepte, excoriațiile ambelor mâini, care puteau fi provocate de acțiunea traumatică a unui obiect concodent dur, în timpul și circumstanțele indicate, se califică ca vătămare corporală ușoară, în baza criteriului dereglării sănătății de scurtă durată.

3. Nefiind de acord cu sentința primei instanțe, procurorul a atacat-o cu apel, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței și anume în latura pedepsei, cheltuielilor judiciare și a corpului delict, considerând că în această parte urmează a fi adoptată altă soluție.

Apelantul a considerat că, instanța a stabilit inculpaților o pedeapsă prea blândă ce privește cuantumul pedepsei sub formă de închisoare, neținând cont că aceștia au comis infracțiune gravă, care prezintă un pericol social sporit, reprezintă încălcarea drepturilor și garanțiilor fundamentale prevăzute de Constituția Republicii Moldova.

În lumina circumstanțelor constatate, instanța justificat a conchis că pedeapsa urmează a fi executată condiționat, însă a stabilit perioada de probațiunea care nu

este în coraport cu gravitatea infracțiunii, apelantul pledând pentru majorarea acestei perioade de la 2 la 3 ani.

De asemenea, apelantul pledează pentru încasarea sumei solicitate din contul inculpaților, menționând că prevederile legale menționate permit obligarea condamnaților să recupereze cheltuielile judiciare, care au fost suportate în această cauză penală ca urmare a comportamentului infracțional al inculpaților Cojocarul Iurie și Cojocari Lidia.

De asemenea, procurorul-apelant critică soluția instanței pe marginea corpului delict - automobilul de model „Ford Tranzit” cu n/î XXX, invocând că cu ajutorul acestuia a fost săvârșită infracțiunea, asupra lui urmând a fi aplicată confiscarea specială în temeiul art.106 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 31 iulie 2019, a fost admis apelul procurorului, casată parțial sentința primei instanțe, în latura penală și în latura cheltuielilor judiciare, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, după cum urmează:

Cojocarul Iurie se consideră condamnat în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal și în baza acestei legi i se stabilește pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilită lui Cojocarul Iurie se suspendă pe o perioadă de probațiune de 3 ani, cu condiția ca în această perioadă ultimul să nu comită alte infracțiuni, și prin respectarea condițiilor probațiunii să îndreptățească încrederea acordată.

Cojocari Lidia se consideră condamnată în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal și în baza acestei legi i se stabilește pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilită Lidiei Cojocari se suspendă pe o perioadă de probațiune de 3 ani, cu condiția ca în această perioadă ultima să nu comită alte infracțiuni, și prin respectarea condițiilor probațiunii să îndreptățească încrederea acordată.

Solicitarea procurorului cu privire la încasarea cheltuielilor judiciare, se admite și se dispune încasarea în beneficiul statului din contul inculpaților Cojocarul Iurie și Cojocari Lidia, în mod solidar, a sumei de 320 lei cu titlu de cheltuieli judiciare suportate pentru efectuarea în prezenta cauză a expertizei judiciare medico-legale.

În rest, dispoziția sentinței instanței de fond cu privire la corpul delict, se menține.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a menționat că, sentința instanței de fond nu a fost contestată sub aspectul stabilirii circumstanțelor de fapt ale cauzei și nici în latura încadrării juridice a acțiunilor inculpaților Cojocarul Iurie și Cojocari Lidia. În ședința judiciară a instanței de apel părțile în proces nu au prezentat și nu au solicitat admiterea unor noi probe, nefiind solicitată verificarea și reaprecierea acelor probe care deja sunt anexate la dosar, or, dezacordul cu sentința primei instanțe a fost susținut de către procurorul Elena Lisnic în ce privește aplicarea față

de inculpați a unei pedepse prea blânde, soluționarea greșită a chestiunii cu privire la cheltuieli judiciare și corpul delict.

Analizând actul judecătoresc contestat sub aspectele invocate în cererea de apel, instanța de apel a reținut că, motivele menționate de apelant ce vizează pedeapsa penală și cheltuieli judiciare și-au găsit confirmare, fiind constatate temeiuri care condiționează casarea sentinței.

În ce privește critica apelantului vis a vis de aplicarea de către instanța de fond în privința inculpaților Cojocarul Iurie și Cojocari Lidia a unei pedepse prea blânde, instanța de apel a considerat-o întemeiată, în acest sens argumentele procurorului-apelant găsindu-și confirmare, la caz fiind constatate temeiuri care condiționează casarea sentinței în această latură, or, în procesul de stabilire și individualizare a pedepsei pentru inculpații Cojocarul Iurie și Cojocari Lidia, instanța de judecată nu a dat deplină eficiență normelor naționale legale care reglementează procesul stabilirii pedepsei penale, în special fiind ignorată coroborarea prevederilor art. 7, art. 61 și art. 75 Cod penal.

În opinia instanței de apel, prima instanță corect a concluzionat despre necesitatea aplicării în privința inculpaților Cojocarul Iurie și Cojocari Lidia a pedepsei penale sub formă de închisoare, însă în partea descriptivă a sentinței instanța eronat a reținut circumstanța atenuantă - recunoașterea vinei, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, astfel stabilind pedeapsa greșit individualizată.

Respectiv, recunoașterea de către Cojocarul Iurie și Cojocari Lidia a vinovăției în fapta comisă atrage incidența procedurii simplificate prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, și nu poate fi reținută ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art.76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

Instanța de apel a remarcat că, pedeapsa sub formă de închisoare prevăzută la sancțiunea art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal se aplică conform regulii generale pe un termen de la 6 până la 10 ani, iar prin aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, sancțiunea dobândește noi limite: 4 ani - limita minimă și 6 ani 8 luni - limita maximă.

Deci, la stabilirea cuantumului pedepsei sub formă de închisoare pentru Cojocarul Iurie și Cojocari Lidia, prima instanță urma să țină cont, că în condițiile speței, adică în lipsa circumstanțelor atenuante, aplicarea pedepsei la limita minimă este nejustificată. În acest sens este de reținut că, prima instanță eronat a conchis că inculpații au comis infracțiune mai puțin gravă, de fapt fapta comisă de Cojocarul Iurie și Cojocari Lidia este catalogată ca gravă, prezintă un pericol social sporit, vizează încălcarea drepturilor și garanțiilor fundamentale prevăzute de Constituția Republicii Moldova.

În atare împrejurări, instanța de apel a considerat oportun de a majora cuantumul pedepsei aplicate prin sentință lui Cojocarul Iurie și Cojocari Lidia, de la 4 la 5 ani închisoare.

Cât privește concluzia instanței despre posibilitatea corectării inculpaților Cojocarul Iurie și Cojocari Lidia în condițiile suspendării executării pedepsei sub

formă de închisoare pe o perioadă de probațiune în temeiul art. 90 Cod penal, instanța de apel a susținut această concluzie, de altfel opinia instanței în acest sens nefiind criticată de apelant, ultimul invocând dezacord cu cuantumul pedepsei și cu perioada de probațiune stabilită.

Astfel, ținând cont de gravitatea faptei, de consecințele acesteia, de caracterul valorilor sociale lezate, instanța de apel a conchis că perioada de probațiune stabilită inculpaților prin sentință - 2 ani, urmează a fi majorată la 3 ani, menținând condiția necomiterii în această perioadă a altor infracțiuni.

Deci, luând în considerație împrejurările comiterii infracțiunii constatată ca fiind comisă de inculpați, urmările prejudiciabile produse, prin prisma principiului proporționalității, instanța de apel a considerat că, în vederea respectării ordinii de drept pedeapsa sub formă de 5 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe o perioadă de probațiune de 3 ani, este una echitabilă, capabilă să restabilească echitatea socială, să realizeze scopurile legii penale și a pedepsei penale.

Cât vizează soluția instanței de fond pe marginea cheltuielilor judiciare, aceasta a fost supusă criticii de către procurorul-apelant, solicitându-se încasarea din contul inculpaților suma de 128 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

Prima instanță a respins ca neîntemeiată cererea privind încasarea de la Cojocaru Iurie și Cojocari Lidia a cheltuielilor judiciare, invocând că aceste cheltuieli au fost suportate pentru dobândirea probelor ce probează vinovăția inculpaților și respectiv, nu pot fi încasate de la aceștia, urmând a fi trecute în contul statului.

În rechizitoriu, în calitate de cheltuieli judiciare, de către procuror sunt indicate: cheltuieli pentru expertize în sumă de 320 lei. Analizând materialele cauzei, instanța de apel a constatat prezența la materialele cauzei a raportului de expertiză judiciară medico-legală efectuată în privința părții vătămate Lisnic Alexei, cheltuielile suportate și costul acestora este indicat în conținutul raportului întocmit - 320 lei.

La caz, instanța de apel a dispus încasarea, în mod solidar, din contul lui Cojocaru Iurie și Cojocari Lidia, în beneficiul statului a sumei de 320 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare suportate pentru efectuarea expertizei judiciare medico-legală nr. 201818P0486 din 22.11.2018.

Instanța de apel a reținut că, prin modificările din 09.02.2018 operate în legea procesual-penală și cadrul conex acesteia, în partea ce ține de plata pentru efectuarea expertizelor judiciare, a fost exclusă prevederea legală care expres stipula, la art.143 alin. (2) Cod de procedură penală, că plata pentru expertizele judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul bugetului de stat.

Respectiv, Colegiul se va referi la prevederile legale în vigoare, în baza cărora și-a formulat concluziile privind încasarea din contul inculpaților, în mod solidar, a sumei de 320 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

Deci, reieșind din concluziile expuse de către instanța de fond în motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că, instanța de fond a respins ca

neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de procuror, privind încasarea cheltuielilor de judecată, inculpații fiind eliberați total de la plata acestora, *fără a indica, a motiva și a face careva referire la faptul dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea ultimilor*, în conformitate cu prevederile art. 229 alin. (2) Cod de procedură penală, ori, inculpații Cojocaru Iurie și Cojocari Lidia sunt apti de muncă, deficiențe fizice nu au și avându-se în vedere că la caz nu s-a confirmat neîncadrarea inculpaților în câmpul muncii, lipsa ocupației aducătoare de venit și nedisponerea de venit financiar, instanța de apel a conchis că, plata cheltuielilor judiciare nu va influența asupra situației materiale a familiei acestora.

Este de notat, că nici în instanța de fond și nici în cea de apel inculpații nu au invocat starea financiară precară și că nu ar avea surse pentru achitarea cheltuielilor judiciare, fapt ce permite de a se concluziona, că Cojocaru Iurie și Cojocari Lidia sunt în posibilitate de a achita cheltuielile judiciare în sumă de 320 lei, suportate pentru efectuarea pe cazul dat a expertizei judiciare medico-legală nominalizată.

Din considerentele expuse, s-a statuat că, sentința instanței de fond, urmează a fi casată și în latura cheltuielilor judiciare, dispunându-se încasarea, în mod solidar, de la Cojocaru Iurie și Cojocari Lidia a sumei de 320 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

Cât privește solicitarea procurorului cu privire la confiscarea specială a corpului delict - automobilul de model „Ford Tranzit” cu n/î XXX, instanța de apel a considerat-o neîntemeiată, și a menținut soluția instanței de fond în ceea ce vizează, restituirea automobilului nominalizat proprietarului, după intrarea hotărârii în vigoare.

Verificând temeinicia sentinței contestate sub aspectele menționate, instanța de apel a conchis că, temeiurile invocate de procuror nu și-au găsit confirmare în cauza dată.

Conform prevederilor Declarației Universale a Drepturilor Omului (art.17), Convenției Europene pentru apărarea Drepturilor Omului și Libertăților fundamentale (art. 1 al Protocolului adițional nr. 1), *orice persoană are dreptul la proprietate atât singură, cât și în asocieră cu alții, nimeni nu va fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa, orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.*

Potrivit art. 46 alin. (4) din Constituția Republicii Moldova, *bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.*

Totodată, în art. 106 alin. (1) CP legislatorul stabilește, că *confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin. (2). În cazul în care aceste bunuri nu mai există, nu pot fi găsite sau nu pot fi recuperate, se confiscă contravaloarea acestora.* Potrivit alin. (2) lit. a) al

articolului precitat, *sunt supuse confiscării speciale bunurile (inclusiv valorile valutare): ...utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni.*

Astfel, rezultă că, confiscarea unui bun poate fi dispusă în cazul îndeplinirii cumulative a două condiții: bunul să fie în proprietatea inculpatului și acest bun să intre sub incidența uneia sau mai multor situații prevăzute în art. 106 alin. (2) Cod de procedură penală.

Potrivit speței, Cojocarul Iurie și Cojocari Lidia au fost recunoscuți vinovați și condamnați de comiterea infracțiunii prevăzute de art.164 alin.(2) lit. e) CP - *răpirea unei persoane săvârșită de mai multe persoane*, iar automobilul de model „Ford Tranzit” cu n/î XXX ce aparține lui Cojocarul Iurie, la volanul căruia se afla soția ultimului Cojocari Lidia, a fost utilizat la desfășurarea acțiunilor infracționale.

Deși în cadrul urmăririi penale cât și la examinarea cauzei în primă instanță inculpații Cojocarul Iurie și Cojocari Lidia au recunoscut fapta incriminată, invocând că Lisnic Alexei a fost răpit cu automobilul de model „Ford Tranzit” cu n/î XXX, ce îi aparține lui Cojocarul Iurie, totuși soluționând chestiunea cu privire la confiscarea specială, a cărei aplicare s-a solicitat de către partea acuzării, instanța de apel a conchis că, „confiscarea” în cauza dată este o măsură de siguranță și de pedepsire, că măsura în cauză nu este proporțională cu gravitatea faptei comise de către Cojocarul Iurie și Cojocari Lidia, iar prin admiterea acesteia inculpatului Cojocarul Iurie îi vor fi imputate consecințe extreme individuale și încălcate prevederile art. 1 Protocolul nr. 1 adițional la CEDO.

În acest sens, este relevantă și jurisprudența CtEDO, potrivit căreia, simpla faptă de încălcare a legislației nu este destulă pentru aplicarea măsurii de confiscare. Este necesar de stabilit, dacă măsura de confiscare corespunde gravității situației create (*Ismaylov c. Federației Ruse*). Confiscarea nu este o metodă de recompensare a prejudiciului statului, dar ca o măsură de siguranță și de pedepsire a inculpatului, pentru comiterea infracțiunii incriminate, la care instanțele trebuie să țină seama că aceasta să nu fie vădit disproporțională față de natura și gravitatea faptei, raportat cu bunul supus confiscării (*Bendenoun c. Franței*).

În ce privește raportul de proporționalitate dintre scopul confiscării și drepturile fundamentale ale persoanei, Curtea a reținut ideea conform căreia în cazul unei confiscări de proprietăți, echilibrul just dintre scop și drepturi depinde de mai mulți factori, inclusiv de comportamentul proprietarului (*Silivkiene c.Lituaniei*).

Așadar, pornind de la practica Curții, se constată că pentru a recunoaște intervenția statului ca proporțională, ea trebuie să coincidă cu gravitatea încălcării admise de făptuitor. La fel, confiscarea urmează a fi aplicată în fiecare caz ținându-se cont de circumstanțele individuale ale persoanei și faptei, și anume: *dacă nu a fost bănuț și învinuit în alte infracțiuni până la perioada comiterii infracțiunii incriminate comise cu utilizarea bunurilor supuse confiscării* (în cazul din speță automobilul de model „Ford Tranzit” cu n/î XXX), dacă bunurile au fost obținute în mod legal, dacă constituie un bun esențial pentru făptuitor și familia lui, sau este unica sursă de venit a familiei etc.

Respectiv, materialele cauzei denotă, că anterior cazului din speță, Cojocaru Iurie nu a comis infracțiuni celei de care a fost condamnat în prezenta speță, mijlocul de transport în cauză nu a fost implicat în comiterea altor fapte infracționale.

De rând cu cele menționate, instanța de apel a notat că, prin confiscarea specială a bunurilor nu se acționează asupra unei stări periculoase a autorului, ci doar are ca scop luarea măsurilor de siguranță, prin necesitatea lipșirii făptuitorului de orice obiect, pe care l-ar putea folosi la săvârșirea unei infracțiuni în viitor. Or, rezultând din prevederile art. 98 Cod penal, *confiscarea specială este măsura de siguranță care are drept scop înlăturarea unui pericol și preîntâmpinarea săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală.*

Respectiv, rezultând din cele expuse, instanța de apel a considerat oportun de a respinge cerința procurorului cu privire la confiscarea specială a bunului nominalizat, menținând soluția instanței în această latură. Or, din perspectiva prevenirii comiterii altor infracțiuni, inculpaților li-a fost aplicată pedeapsa penală, care în opinia instanței de apel va asigura atingerea scopurilor expuse la alin. (2) al art. 61 Cod penal.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul, făcând trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, declară recurs ordinar, prin care solicită casarea acesteia cu transmiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel. Recurentul invocă dezacordul cu soluția instanței de apel privind scoaterea corpului delict automobilul de model „Ford Tranzit” cu n/î XXX, ori, potrivit art. 106 Cod penal, confiscarea specială constă în trecerea , forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor utilizate la săvârșirea infracțiunilor sau rezultate din infracțiuni, dacă sunt ale infractorului. Astfel, instanța de apel nu a calificat obiectiv circumstanțele cazului, astfel eronat a ajuns la concluzia de respingere parțială a apelului declarat de procuror.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că recursul urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Pe lângă aceasta și cu referire la recursul procurorului (pct. 5 din decizie), Colegiul penal reține că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, la adoptarea soluției privind respingerea demersului acuzatorului privind confiscarea specială a corpului delict -

automobilul de model „Ford Tranzit” cu n/î XXX de la inculpatul Cojocaru Iurie, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat soluția sa.

Potrivit art. 106 alin. (1) Cod penal, confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin.(2). În cazul în care aceste bunuri nu mai există, nu pot fi găsite sau nu pot fi recuperate, se confiscă contravaloarea acestora.

Mai mult, dispozițiile Codului penal și Codului de procedură penală referitoare la confiscarea averii se aplică în măsura în care ele nu contravin art. 46 din Constituția RM.

În acest sens, Colegiul penal menționează că, măsura de confiscare a automobilului de model „Ford Tranzit” cu n/î XXX, în raport cu gravitatea faptei nu este proporțională cu protecția deosebită acordată dreptului de proprietate în baza art. 46 din Constituție.

De asemenea, raportul de proporționalitate dintre scopul confiscării și drepturile fundamentale ale persoanei, Curtea a reținut ideea conform căreia în cazul unei confiscări de proprietăți, echilibrul just dintre scop și drepturi depinde de mai mulți factori, inclusiv de comportamentul proprietarului (*Silivkiene c.Lituaniei*).

La fel, se observă că recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5 din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele și probele cauzei, în latura neaplicării confiscării a automobilului de model „Ford Tranzit” cu n/î XXX.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura confiscării speciale, în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursurile ordinare, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția că, norma de drept aplicată în hotărârea atacată nu contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Bălți, Elena Lisnic, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 31 iulie 2019, în cauza penală, în privința lui **Cojocaru Iurie XXX și Cojocari Lidia XXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la **20 februarie 2020**.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan